

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 5, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:511](#) 04-04-2025

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:977](#) 08-04-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1937](#) 01-04-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:197](#) 25-02-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:154](#) 23-01-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:81](#) 16-01-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:91](#) 16-01-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3913](#) 17-05-2022

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:1390](#) 09-04-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:6003](#) 08-04-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:1948](#) 03-04-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:3808](#) 02-04-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:2167](#) 02-04-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:3211](#) 26-03-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:2274](#) 19-03-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3616](#) 17-03-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:2764](#) 12-03-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3613](#) 10-03-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4010](#) 06-03-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:2357](#) 05-03-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:2000](#) 05-03-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:1957](#) 04-03-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3457](#) 26-02-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3004](#) 26-02-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:8826](#) 27-11-2024

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:58](#) 19-03-2025

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:56](#) 19-03-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2025:47](#) 05-02-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2025:61](#) 29-01-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAABES:2025:9](#) 29-01-2025

RECHTSPRAAK

Notaris schiet tekort door niet zelf opdracht te geven tot onderzoek wilsbekwaamheid testateur en omdat het artsrapport niet rechtstreeks naar de notaris werd opgestuurd.

Kort en goed oordeelt de tuchtrechter in deze zaak dat de notaris tekort is geschoten hoewel voorafgaand aan het bespreken en opmaken van het testament (waarin klager en zoon van erflater is overleden) een positieve verklaring van een specialist ouderengeneeskunde omtrent de wilsbekwaamheid van erflater is afgegeven. Voor dit oordeel was onder meer van belang dat de notaris is benaderd door de echtgenoot van de zus van klager en dat de opdracht tot het arts-onderzoek niet door de notaris gegeven. De notaris heeft desgevraagd verklaard dat zij bedoelde aanvraag niet heeft gezien en ook niet weet wie de aanvraag bij de arts heeft ingediend. Gelet op het feit dat de factuur van de arts is gericht aan de echtgenoot van de zus, gaat de kamer ervan uit dat de zus van klager of haar echtgenoot de aanvraag heeft verzorgd. Hoewel de opgestelde verklaring wel aan het kantoor van de notaris is gericht, heeft de notaris deze verklaring naar eigen zeggen pas (naar de kamer begrijpt: van de zus van klager (of haar echtgenoot)) ontvangen toen er een afspraak is gemaakt voor het bespreken van erflaters testament, enkele dagen vóór de eerste afspraak. De notaris had in dit geval naar aanleiding van het telefonisch contact een eerste gesprek met erflater moeten hebben om zijn wensen met betrekking tot de wijziging van zijn testament te inventariseren. Zij had dan erflater kunnen uitleggen dat zij het noodzakelijk vond dat door een onafhankelijke arts onderzoek zou plaatsvinden naar de wilsbekwaamheid van erflater. Vervolgens had zij dan een gerichte opdracht kunnen geven aan de arts en daarbij kunnen toelichten dat de beoogde wijziging ingrijpend was (de onterving van een erfgenaam) en dat er een onderbewindstelling van het vermogen van erflater speelde. Hiervoor was extra aanleiding, omdat (de echtgenoot van) de zus van klager belang had bij de beoogde wijziging van het testament en er dus extra waakzaamheid geboden was. Het was onverstandig dat de notaris niet zelf de verklaring van de arts heeft aangevraagd en heeft geaccepteerd dat deze verklaring zonder regie van de notaris tot stand is gekomen. Nu de notaris niet betrokken is geweest bij de aanvraag van het wilsbekwaamheidsonderzoek had het op de weg van de notaris gelegen om deze 'valse start' te herstellen door bij de arts te verifiëren welke informatie hij tot zijn beschikking had en welke 'voorliggende keuze' met erflater was besproken. Tot slot is het onduidelijk of de testateur

voldoende gelegenheid heeft gekregen om kennis te nemen van het concepttestament gelet op de korte periode van zes dagen tussen de eerste testamentbespreking en de datum van passeren. Voor alertheid was temeer reden omdat de notaris de bezorging van het concept heeft overgelaten aan de echtgenoot van de zus van klager.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-03-2025

ECLI: ECLI:NL:TNORSHE:2025:5

Zaaknummer: SHE/2024/21

Rechters: T. Zuidema, T. Dohmen en M.C. Stout

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de verdeling van de nalatenschap besluit de rechtbank een deskundige te benoemen.

Tussen partijen is in geschil tegen welke waarde de woning gewaardeerd moet worden. Partijen zijn het erover eens dat daarbij de datum van verdeling als peildatum dient te worden genomen. Ook is niet langer in geschil dat als uitgangspunt bij de waardering van de woning de marktwaarde en niet de WOZ-waarde geldt. Gelet op de stijging van de prijzen in de huidige woningmarkt zal de woning daarom (opnieuw) getaxeerd moeten worden. Partijen discussiëren over de vraag of de woning getaxeerd moet worden in verhuurde- of in onverhuurde staat. Partijen zijn het erover eens dat voor wat betreft het woonhuis en de schuur/garage geen sprake is van huur, maar enkel van een (opzegbare) gebruiksovereenkomst. Dit betekent dat het woonhuis en de schuur/garage getaxeerd kunnen worden in onverhuurde staat. Dit geldt echter niet voor het appartement. Partijen zijn het erover eens dat het appartement sinds 2020 door betrokkene 1 gebruikt wordt als hoofdverblijf tegen betaling van een maandelijkse vergoeding. Daarmee is sprake van huur. De enkele stelling van eiseres dat betrokkene 1 aan haar heeft aangegeven bereid te zijn het appartement te verlaten maakt dit niet anders. Feit is immers dat het appartement op dit moment verhuurd is en een huurder huurbescherming geniet. Nu vooralsnog niet is gebleken dat betrokkene 1 de huur heeft opgezegd, zal het appartement moeten worden getaxeerd in verhuurde staat. De rechtbank beantwoordt de vraag of sprake is van een vordering van de nalatenschap op gedaagde ontkennend. Om de waarde van de woning te kunnen vaststellen is de rechtbank voornemens (een) deskundige(n) te benoemen. Partijen worden in de gelegenheid gesteld zich bij akte uit te laten over het aantal en de persoon van de deskundige(n). Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:2764

Zaaknummer: C/15/353917 / HA ZA 24-349

Rechters: H.A. Pott Hofstede

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat eiseres/appellante redelijkerwijs niet kon weten dat de in het buitenland wonende gedaagde/geïntimeerde partij was overleden voor het aanhangig maken van het geding in eerste aanleg.

In deze zaak heeft het gerecht eiseres niet-ontvankelijk verklaard omdat zij redelijkerwijs al voorafgaande aan de indiening van het verzoekschrift ervan op de hoogte had kunnen zijn dat geïntimeerde 1 was overleden. De erfgenamen van geïntimeerde 1 zijn niet in het geding verschenen. Het hof geeft aan dat het uitgangspunt is dat een overledene niet op eigen naam in rechte betrokken kan worden. Een eventuele vordering op de overledene dient aanhangig gemaakt te worden tegen de rechtsopvolgers. In dit geval dus: tegen de erven en/of de executeur. In een desondanks tegen de overledene zelf aanhangig gemaakte vordering dient de eisende partij dan ook in beginsel niet-ontvankelijk te worden verklaard. Voor situaties waarin na het aanhangig maken van de zaak in hoger beroep bleek dat de wederpartij in de vorige instantie inmiddels was overleden of niet meer bestond is vaste jurisprudentie dat het instellen van een rechtsmiddel tegen een verkeerde (rechts)persoon niet leidt tot niet-ontvankelijkheid als degene die het rechtsmiddel instelt niet weet en redelijkerwijs niet hoeft te weten dat zich bij de wederpartij een verandering van hoedanigheid of een rechtsovergang heeft voorgedaan. Hiermee strookt – zo het hof – dat, als appellant wél op de hoogte was of redelijkerwijs had behoren te zijn van de wijziging, geen plaats is voor een uitzondering op de hoofdregel. De achterliggende gedachte bij de hoofdregel is dat de werkelijk belanghebbende als partij aan het geding moet deelnemen, opdat deze niet wordt gebonden aan een beslissing waarop hij geen invloed heeft kunnen uitoefenen. Als een procespartij niet meer bestaat, is de gedachte dat geen vonnis wordt gewezen ten gunste van of juist tegen een niet-bestaande (rechts)persoon en daarmee over een rechtsverhouding die niet meer bestaat. Deze achterliggende gedachte geldt ook in het geval in eerste aanleg een rechtsvordering wordt ingesteld tegen de verkeerde partij, zoals hier: tegen de overledene in plaats van de (gezamenlijke) erfgenamen. Dat pleit ervoor, naar analogie, de ruimte die in de jurisprudentie is aanvaard in situaties waarin van een schorsingsoorzaak is gebleken nadat de zaak in hoger beroep aanhangig was gemaakt, ook te gebruiken in gevallen waarin een schorsingsoorzaak voorafgaand aan het aanhangig maken van de zaak in eerste aanleg is opgekomen, maar daarvan pas na het aanhangig maken van de zaak is gebleken. Anders dan het gerecht

oordeelde, kon eiseres/appellante volgens het hof niet redelijkerwijs weten dat geïntimeerde 1 was overleden. Het Procesreglement legt vast wat gebruikelijk is: navraag in Koninkrijksregisters of wellicht regionale registers. Het sluit niet uit dat, onder omstandigheden, navraag in buitenlandse registers gevegd kan worden, maar op dat punt snijden dan de argumenten van eiseres/appellante hout: zij had op de dag van indiening van het inleidend verzoekschrift geen concrete aanleiding voor het vermoeden dat geïntimeerde 1 was overleden en het inwinnen van informatie in Trinidad en & Tobago, (de buitenlandse) woonplaats van de overledene, vergde inzet van een lokale advocaat en bracht dus kosten mee. Op grond daarvan kon redelijkerwijs niet van haar verwacht worden dat zij voorafgaand aan het aanhangig maken van de zaak bij de eerste rechter controleerde of geïntimeerde 1 nog in leven was.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:56

Zaaknummer: SXM2023H00065

Rechters: J. de Boer, W.P.M. ter Berg en M.A. Loth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Appellante is bevoegd om krachtens een last van de executeur de procedure in hoger beroep op eigen naam te voeren, waarbij ook als die machtiging/last pas na het instellen van het hoger beroep is gegeven, sprake is van een geldige proceshandeling.

Deze zaak draait om de vraag of een van de erfgenamen (appellante) met machtiging van de executeur bevoegd is om een procedure (in eerste aanleg) te starten. Gedaagde stelt dat de overgelegde machtigingsverklaring niet volstaat voor ontvankelijkheid van appellante in dit hoger beroep, omdat appellante de dagvaarding uitbracht 'in haar hoedanigheid als erfgenaam van erflater', terwijl alleen zoon 1 als executeur bevoegd is dat beroep in te stellen en de overgelegde verklaring niet is gedateerd, zodat die verklaring niet voldoende is om aan te tonen dat appellante bij het instellen van het hoger beroep daartoe bevoegd was. Dat kan – zo de gedaagde – niet met terugwerkende kracht worden hersteld. Het hof geeft aan dat zoon 1 als executeur privaat bevoegd is tot vertegenwoordiging in rechte van de erven. Volgens het hof kan appellante op eigen naam hoger beroep instellen als er sprake is van lastgeving, waarbij de executeur haar een last heeft gegeven om de vordering van de onverdeelde nalatenschap in te stellen. Een zodanige last (ook wel procedeeropdracht genoemd) kan ook worden gesteld nadat de vraag wie de materiële procespartij is, in de procedure aan de orde is gesteld. Het hof ziet de overgelegde verklaring in het licht van de omstandigheden als een last om het hoger beroep op eigen naam ten behoeve van de onverdeelde nalatenschap van erflater in te stellen, althans als een bekrachtiging door de executeur van het door appellante ingestelde hoger beroep. Gelet op de belangen van de onverdeelde nalatenschap bij deze procedure en het feit dat de verklaring ook door appellante is ondertekend, ligt in deze toestemming tevens een last besloten. De kennelijke strekking van de verklaring is immers dat appellante het hoger beroep zal instellen op eigen naam, ten behoeve van de onverdeelde nalatenschap. Bij de kwalificatie van de rechtsverhouding tussen de executeur en appellante als lastgeving, acht het hof van belang dat de executeur tijdens de mondelinge behandeling het woord heeft gevoerd. Hij heeft derhalve in woord en daad doen blijken dat het hoger beroep (met zijn instemming) formeel op naam van appellante werd gevoerd ten behoeve van de onverdeelde nalatenschap. Daarbij kan in het midden blijven wanneer de schriftelijke verklaring is gedaan. Ook als dat pas na het instellen van het hoger beroep is gedaan, is

daarmee sprake van een geldige proceshandeling. In dat geval dient deze schriftelijke verklaring te worden aangemerkt als een bekrachtiging in de zin van artikel 3:58 jo. 3:59 BW, waarmee de executeur alsnog aan appellante heeft verklaard dat hij haar de last geeft om de onderhavige procedure na het vonnis op eigen naam ten behoeve van de nalatenschap voort te zetten in hoger beroep. Met de bekrachtiging door de executeur is de onbevoegdheid van appellante om ten behoeve van de onverdeelde nalatenschap het hoger beroep in te stellen, hersteld. De executeur is immers, gelet op zijn privatieve bevoegdheid, de enige onmiddellijk belanghebbende die zich op het gebrek kan beroepen. Bij dit alles speelt ook mee dat gedaagde/geïntimeerde pas na een tussenarrest verweer heeft gevoerd tegen de ontvankelijkheid van appellante.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:197

Zaaknummer: 200.319.244/01

Rechters: F.M. Bus, J.I. de Vreese-Rood en K.J.O. Jansen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechter stelt de wijze van verdeling vast nu een van de gerechtigden daaraan niet meewerkt.

Tot de nalatenschap van erflater 1 en erflater 2 behoorden een tweetal percelen op Sint Maarten. Hun erfgenamen waren erfgenaam 1 en erfgenaam 2. Deze zijn beiden overleden. De twee percelen maken deel uit van de onverdeelde boedel van hun beider nalatenschappen. Het hof vermeldt wie thans de erfgenamen/gerechtigden zijn tot de percelen en gaat in op de artikelen 3:178 lid 1 en 3:185 lid 1 BWXM. Het hof stelt de wijze van verdeling vast nu appellante daaraan niet meewerkt. Volgens het hof is voldoende onderbouwd dat aan geïntimeerde (meermalen) verzocht is haar medewerking te verlenen aan de verdeling van de tussen partijen bestaande onverdeeldheid (de twee percelen in kwestie), maar dat geïntimeerde daaraan niet heeft meegewerkt. Appellanten hebben daarom een gerechtvaardigd belang bij hun vordering tot het vaststellen van de verdeling. Hun vordering strijdt niet met het algemeen belang omdat slechts de particuliere belangen van alle erfgenamen daarbij zijn betrokken. Aan de belangen van geïntimeerde is bovendien voldoende tegemoetgekomen omdat verzocht wordt een verdeling te gelasten waarbij aan geïntimeerde wordt toegedeeld de helft van het perceel waarop zij samen met een van de appellanten recht heeft. Toewijzing van de vordering is ongegrond noch onrechtmatig. Deze is evenmin in strijd met de openbare orde. Verdeling (titel 3.7 BW) Verdeling (titel 3.7 BW)

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:58

Zaaknummer: SXM2023H00127

Rechters: J. de Boer, W.P.M. ter Berg en M.A. Loth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voogd krijgt met terugwerkende kracht machtiging als bedoeld in artikel 1:349 BW BES om namens de minderjarige erfgenaam in rechte op te treden.

De in 2022 overleden erflater had behalve eiseres sub 1 en gedaagde nog een derde kind: een dochter die in 2021 is overleden met achterlating van twee kinderen: eiseres sub 2 en een nog minderjarige dochter die vertegenwoordigd wordt door haar voogd, eiseres sub 3. De vordering van verzoekers betreft in feite niets meer dan een bevel verdeling ten overstaan van een notaris ex artikel 677 lid 1 Rv BES, alsmede ex artikel 677 lid 2 Rv BES de benoeming van een onzijdig persoon als bedoeld in artikel 3:181 BW BES ter vertegenwoordiging van de deelgenoten in de betreffende nalatenschap. Gedaagde heeft tegen deze vordering een niet rechtens relevant verweer gevoerd, namelijk dat hij vindt dat de zaken anders hadden moeten lopen en dat hij geen overzicht heeft gekregen van onder meer de opbrengsten van de appartementen. De door gedaagde opgeworpen punten kunnen in de verdeling worden betrokken. Daaruit volgt dat de vorderingen worden toegewezen. Daarbij wordt ervan uitgegaan dat de nalatenschap al is vereffend, maar volledigheidshalve zal dat in de beslissing als voorwaarde worden opgenomen. Ingevolge artikel 1:349 BW BES hoeft de voogd voor het optreden in rechte voor de minderjarige de machtiging van de rechter in eerste aanleg. Het daarop gerichte verzoek van eiseres sub 3 wordt gehonoreerd nu niet van bezwaren daartegen is gebleken. De machtiging had eigenlijk in een afzonderlijke procedure voorafgaand aan het instellen van deze procedure moeten worden verzocht en worden verkregen. Dat is niet gebeurd. De machtiging zal nu met terugwerkende kracht tot het instellen van deze procedure worden verleend.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 29-01-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:9

Zaaknummer: BON202400186

Rechters: J.R. Veerman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Twee zonen hebben voorafgaand aan het overlijden van erflater te lichtvaardig beslag gelegd op diens panden omdat diens partner – anders dan gesteld – op geen enkele wijze bezig was vermogensbestanddelen te verduisteren.

De in juni 2024 overleden vader/erflater voerde een gemeenschappelijke huishouding met gedaagde. Vader had gedaagde bij notariële akte gemachtigd om namens hem zijn belangen te behartigen in de situatie dat hij dit in het geheel niet of moeilijk kon. Gedaagde heeft in 2021 € 30.000 aan vader overgemaakt ten behoeve van een lening aan eiser 2 en zij heeft in datzelfde jaar € 10.000 van hem geleend. In zijn testament heeft vader een legaat toegekend aan gedaagde en haar tezamen met zijn twee zonen (eisers 1 en 2) tot erfgenaam benoemd. Een notaris is tot executeur benoemd. De broers hebben in november 2023 – dus voor vaders overlijden – conservatoir beslag gelegd op een pand van vader. De broers vorderen na vermindering van eis samengevat te verklaren voor recht dat de beslagen terecht zijn gelegd en tot de datum van overlijden van vader mochten worden gehandhaafd zodat de gerechtvaardigde financiële belangen van de broers als mede-erfgenamen van vader tot diens overlijden veilig waren gesteld. Verder vorderen ze veroordeling van gedaagde in de proceskosten. Daartoe voeren zij aan dat gedaagde voor het overlijden van vader doende was allerlei bestanddelen van de komende nalatenschap te gelde te maken. De rechtbank geeft aan dat vader en gedaagde gedurende lange tijd een gemeenschappelijke huishouding voerden, dat vader gedaagde had gemachtigd om zijn belangen te kunnen behartigen, en dat verder opvalt dat vader en eiser 1 gedurende 30 jaar met elkaar hebben samengewerkt. De rechtbank constateert dat de executeur niet voortvarend handelt, dat gedaagde vader goed heeft verzorgd, en inmiddels de woning waar zij met vader woonde heeft verlaten. Vervolgens gaat de rechtbank in op het beslag en vermeldt dat in de praktijk blijkt dat een plausibel, consistent en juridisch logisch klinkend verzoek tot het leggen daarvan in beginsel wordt gehonoreerd. Het verzoekschrift wordt dus summier beoordeeld. Met andere woorden: degene die conservatoir beslag legt en handhaaft, handelt op eigen risico. De rechtbank is van oordeel dat het beslag lichtvaardig is gelegd en gehandhaafd. Gedaagde was op geen enkele manier bezig om vermogensbestanddelen te verduisteren. Zij mocht volgens de aan haar verleende volmacht de auto verkopen en gelet op het beëindigen en afwikkelen van de onderneming van

vader, wás er een gegronde reden om de auto te verkopen. Dat zij derden heeft benaderd voor de bedrijfspanden is evenmin te bestempelen als het verduisteren van vermogensobjecten. Door het conservatoire beslag belemmerden de broers feitelijk ook hun vader om over zijn eigen vermogen te beschikken. De rechtbank wijst de vordering van de broers af, bepaalt dat de beslagkosten voor hun rekening blijven en dat zij in beginsel de door het beslag geleden schade moeten vergoeden. Tot slot geeft de rechtbank aan dat partijen er goed aan doen zich gezamenlijk tot de executeur te wenden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3004

Zaaknummer: 10/680265 HA ZA 24-489

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het betoog af dat de OBV-vordering enkel opeisbaar zou worden als de langstlevende hertrouwt zonder het maken van huwelijkse voorwaarden.

Krachtens het testament van de in 2004 overleden erflater hebben zijn kinderen (zoons 1 en 2 en dochter) een vordering op hun moeder die o.m. opeisbaar is bij haar overlijden en hertrouwen. In 2012 is moeder hertrouwd, op huwelijkse voorwaarden. Zoon 1 is overleden en heeft als erfgenaam zijn zoon/eiser/kleinzoon achtergelaten. De kleinzoon vordert kort en goed dat moeder overzichten overlegt van de omvang van de nalatenschap op datum overlijden/hertrouwen en een verklaring voor recht dat zijn vordering (als rechtsopvolger van zoon 1) opeisbaar is geworden. De rechtbank stelt vast dat de kleinzoon geen plaatsvervuller is omdat zoon 1 niet voor maar na vader is overleden. Volgens de rechtbank blijkt uit de stukken dat de kleinzoon enig erfgenaam is van zoon 1. Desalniettemin meent de rechtbank dat hij geen belang heeft bij de gevorderde verklaring dat hij erfgenaam (rechtsopvolger onder algemene titel) is in de nalatenschap van zijn vader. Volgens de rechtbank vloeit zijn positie als erfgenaam en rechtsopvolger onder algemene titel van rechtswege voort uit het wettelijk versterkerrecht en wordt zijn erfgenaamschap bovendien door geen der partijen betwist. Ten aanzien van de opeisbaarheid overweegt de rechtbank dat juist is dat uit het testament volgt dat erflater de ouderlijke boedelverdeling en de niet-opeisbaarheidsclausule (mede) heeft opgenomen om te voldoen aan zijn verzorgingsplicht jegens zijn echtgenote. Dat betekent echter niet dat erflater niet van mening kan zijn geweest dat die verzorgingsplicht eindigt bij hertrouwen (in algemene zin). Voor de stelling dat erflater bedoeld heeft dat de vordering enkel opeisbaar zou worden wanneer moeder zou hertrouwen in gemeenschap van goederen bestaan geen aanwijzingen. De in het testament opgenomen regeling is duidelijk. In die regeling is geen onderscheid gemaakt tussen hertrouwen met of zonder huwelijkse voorwaarden, terwijl dat ook in die tijd geen ongebruikelijke toevoeging was. De vordering is dan ook in juli 2012 opeisbaar geworden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:2000

Zaaknummer: C/03/328886 HA ZA 24-141

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Drankgebruik maakt niet onmachtig of ongeschikt om de eigen financiën te beheren, en dit betekent dat de in het testament van erflaatster vermelde grond voor het bewind onjuist is.

Uit de feiten kan worden afgeleid dat wordt geprocedeerd inzake de nalatenschappen van de ouders van partijen. Nadat partijen een minnelijke regeling hebben getroffen ter zake van een deel van de vorderingen van eiser staat per saldo het door erflaatster ingestelde bewind over de verkrijging van eiser te discussie. Eiser beschikt in dat kader een verklaring van een ambulant behandelaar van een zorginstelling die bij eiser betrokken is. Daarin verklaart de behandelaar te verwachten dat eiser zelf in het beheer van de erfenis kan voorzien. De rechtbank stelt vast dat eiser tijdig de juistheid van de grond van het testamentair bewind heeft betwist. Beoordeeld dient te worden of gedaagden (de bewindvoerders) voldoende hebben bewezen of de grond op zichzelf juist is én het bewind rechtvaardigt, of voldoende hebben gesteld om tot nader bewijs te worden toegelaten. Gedaagden stellen dat eiser met zijn verslaving erflaatster 30 jaar lang zorgen heeft gegeven en niet met geld wist om te gaan en dat eiser al jaren onder behandeling is bij X-zorg en telkens een terugval krijgt waardoor hij weer in zijn oude patroon vervalt. Naar het oordeel van de rechtbank zijn gedaagden er niet in geslaagd te bewijzen dat de in het testament voor het bewind opgegeven grond juist is en hebben zij, met name in het licht van de verklaring van de medewerker van X-zorg, onvoldoende gesteld om tot nader bewijs te worden toegelaten. De door gedaagden overgelegde mail- en whatsappberichten maken dat niet anders. Een deel daarvan betreft berichten uit 2008 zodat daaruit onvoldoende blijkt over de huidige situatie of de situatie ten tijde van het overlijden. Uit door gedaagden overgelegde berichten uit de periode van 2020 tot en met 2022 blijkt dat eiser dronk, maar dat betekent echter nog niet dat hij ongeschikt of onmachtig is om zijn eigen financiën te beheren. Dat eiser nog een schuld heeft, maakt dat niet anders, nu als onvoldoende weersproken vaststaat dat dit een oude schuld is en hij er de laatste jaren voor heeft gezorgd dat die schuld is afgenomen. De rechtbank stelt dat ervan moet worden uitgegaan dat de in het testament van erflaatster vermelde grond voor het bewind onjuist is. Dit brengt met zich dat eiser er recht op heeft om zijn legitieme portie in geld te ontvangen, zo artikel 4:75 lid 3 BW. De rechtbank merkt de ingestelde vordering van eiser aan als een in dat artikel bedoelde verklaring bij voorbaat en veroordeelt gedaagden de

legitieme aan eiser uit te keren. Ook wijst de rechtbank de vordering tot uitbetaling van het erfdeel van eiser in erflaters nalatenschap toe.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:2274

Zaaknummer: 435541

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof concludeert tot niet-ontvankelijkheid omdat het verzoek niet ten behoeve van alle deelgenoten van de onverdeelde nalatenschap van moeder is ingesteld.

Door erfopvolging van de in 1985 overleden erflater en zijn echtgenote/erflaatster in 1998 is de eigendom van een stuk grasland door de uiterste wil van erflaatster voor gelijke delen overgegaan op hun (stief)kinderen. Erflater is voor zijn huwelijk met erflaatster eerder getrouwd geweest. Ook uit het eerste huwelijk zijn kinderen geboren. Verweerder, zijn volmachtgevers en X, in hoedanigheid van echtgenote van de inmiddels overleden verweerder, zijn daardoor gezamenlijk eigenaar, althans rechthebbenden, van het grasland uit hoofde van een onverdeelde nalatenschap. X is de moeder van appellant en de betrokkenen 1 en 2. In augustus 2020 heeft verweerder, mede handelend namens de volmachtgevers, een koopovereenkomst gesloten met belanghebbende met betrekking tot het grasland. In eerste aanleg heeft de kantonrechter appellant niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoeken en verweerder gemachtigd, namens de deelgenoten, tot het te gelde maken van het stuk grasland, door onderhandse verkoop aan belanghebbende voor de in de koopovereenkomst van 26 augustus 2020 overeengekomen prijs. Verder heeft de kantonrechter verweerder aangewezen als vertegenwoordiger als bedoeld in artikel 3:300 lid 1 BW, in het bijzonder om het bod namens alle deelgenoten te aanvaarden en voor het overige al datgene te doen wat nodig is om de verkoop en levering van het grasland te bewerkstelligen. Ook het hof is van oordeel dat appellant enkel voor zichzelf procedeert en opkomt voor zijn eigen belang. Desgevraagd heeft appellant dat ter zitting ook aan het hof bevestigd. Hij heeft namelijk verklaard dat hij het verzoek uiteindelijk namens zichzelf heeft gedaan. Dat appellant voor zichzelf procedeert en niet ten behoeve van de gezamenlijke deelgenoten in de onverdeelde nalatenschap, blijkt ook duidelijk uit hetgeen ter zitting is gezegd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:91

Zaaknummer: 200.345.846_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.B. Smits en T. van der Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel zowel de vereffenaar als diens advocaat zijn verschenen in een namens de nalatenschap gevoerde procedure, is dit voor het hof geen reden om de daarmee samenhangende vereffeningskosten te matigen nu de complexiteit van de nalatenschap beider aanwezigheid rechtvaardigde.

In de nalatenschap van de in 2016 overleden erflater heeft de rechtbank in 2019 appellant tot vereffenaar benoemd. Appellant heeft de kantonrechter verzocht om een voorschot aan salaris voor zichzelf en voor zijn kantoorgenoten over de periode november 2022 tot en met juni 2024. De kantonrechter heeft het verzoek ingewilligd met dien verstande dat van de voor de advocaat van appellant gedeclareerde uren minder uren zijn toegekend dan verzocht, nu gesteld noch gebleken is op grond waarvan de daarin verdisconteerde werkzaamheden (die ook door appellant op dezelfde dagen zijn verricht en worden gehonoreerd) tweemaal ten laste van de nalatenschapsboedel zouden moeten komen. Appellant heeft betoogd dat de door de advocaat gemaakte kosten voor het opstellen van de memorie van grieven, het bijwonen van de zitting in hoger beroep en de reistijd in de procedure tegen de ex-echtgenote van erflater over het door haar ten onrechte ontvangen uitkering van een levensverzekering, in het belang van de nalatenschap zijn gemaakt. Het hof heeft in die procedure namelijk de vordering(en) van appellant grotendeels toegewezen waardoor deze kosten vereffeningskosten zijn in de zin van artikel 4:7 lid 1 onder c BW zodat de rechtbank niet bevoegd was deze kosten te matigen, althans dat dit onredelijk is. Het hof is van oordeel dat de vereffenaar in een voorkomend geval alleen naar de zitting kan komen zonder de bijstand van een advocaat. Dit om de nalatenschapsboedel zo min mogelijk te belasten. Wel moet het belang van de zaak/nalatenschap een dergelijke aanpak toelaten. Zo moeten bij de gemaakte keuze de eventueel gemaakte dubbele kosten opwegen tegen de omvang van de nalatenschapsboedel. Ook de juridische complexiteit van de nalatenschap speelt daarbij een rol. Of het belang het toelaat dat de vereffenaar alleen ter zitting verschijnt, staat ter beoordeling van de vereffenaar. De vereffenaar moet dus zelf die afweging maken en het hof verwacht daarin een kritische blik. Appellant heeft ter zitting aangegeven dat niet elke rechtbank of ieder hof het waardeert als de vereffenaar zonder advocaat verschijnt. De vereffenaar kan echter van tevoren de rechtbank of het hof berichten dat hij alleen ter zitting

zal verschijnen vanuit het oogpunt dat de vereffenaar op de minst belastende wijze zijn taken wil uitvoeren. Mocht de rechtbank of het hof dit graag anders zien en toch bijstand van een advocaat verlangen, dan kan de rechtbank of het hof dit vervolgens terugkoppelen aan de vereffenaar, zodat die alsnog zijn advocaat kan meenemen naar de zitting. In deze zaak is het hof van oordeel dat de complexiteit van de nalatenschap en de daarover gevoerde procedure over het quasilegaat rechtvaardigden dat appellant en zijn advocaat beiden ter zitting verschenen en de zaak voorbereidden. Het hof ziet in dit geval dan ook geen reden voor matiging van het voorschot.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:81

Zaaknummer: 200.345.257_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.B. Smits en T. van Malssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter oordeelt dat de beneficiaire aanvaarding niet plaatsvond onder bedreiging, dat de zoon niet alsnog kan verwerpen, dat de verkoop van de woning niet leidt tot zuivere aanvaarding en dat de bijzondere curator niet-ontvankelijk is in zijn verwerpingsverzoek.

Erflater heeft een echtgenote/moeder alsmede een zoon en dochter achtergelaten. De zoon heeft de nalatenschap in juni 2024 beneficiair aanvaard. Moeder heeft in juli 2024 verworpen en namens de dochter is nog geen keuze uitgebracht. In deze zaak verzoekt de zoon te bepalen dat zijn beneficiaire aanvaarding heeft plaatsgevonden vanwege bedreiging, dat die aanvaarding wordt vernietigd en te bepalen dat hij wordt toegelaten om de nalatenschap van erflater te verwerpen. Subsidiair verzoekt hij ongedaanmaking van de beneficiaire aanvaarding en dat hij wordt toegelaten tot het verwerpen van de nalatenschap. Tevens verzoekt hij de benoeming van een vereffenaar. Volgens de kantonrechter stelt de zoon primair dat zijn beneficiaire aanvaarding moet worden vernietigd, omdat hij die keuze heeft gemaakt onder bedreiging van de moeder. Dit beroep slaagt niet. De zoon bevond zich na het overlijden van erflater in een stressvolle en onzekere situatie en was bang om iets verkeerd te doen met mogelijk grote nadelige gevolgen. Als hij, zoals hij stelt, op basis van negatieve opmerkingen van de moeder in het (app)contact de indruk kreeg dat zij het niet erg zou vinden als hij een daad van zuivere aanvaarding zou verrichten waardoor hij met zijn eigen vermogen aansprakelijk zou worden voor de schulden van de nalatenschap, betekent dat echter nog niet dat er sprake is van bedreiging zoals bedoeld in de wet (artikel 3:44 BW). Nergens blijkt uit dat de moeder hem heeft bedreigd met financieel nadeel en hem daarmee gericht heeft aangezet tot het beneficiair aanvaarden van de nalatenschap. De kantonrechter ziet geen aanleiding voor de door de zoon voorgestane analoge toepassing van artikel 4:194a BW die ertoe zou moeten strekken dat hij alsnog zou kunnen verwerpen. De zoon heeft immers beneficiair aanvaard en hij wordt daardoor al beschermd tegen onverwachte schulden. Het doel dat hij wenst te bereiken, namelijk dat hij niets meer te maken heeft met de afwikkeling van de nalatenschap, is niet waarvoor artikel 4:194a lid 1 BW in de wet is opgenomen. Met betrekking tot de vereffening van de nalatenschap is de kantonrechter onbevoegd. De zaak wordt verwezen naar de rechtbank waar de kantonrechter die de zaak op de zitting met partijen heeft besproken, na verwijzing naar de rechtbank, uitspraak zal doen

als handelsrechter in de rechtbank. Een nieuwe zitting is niet nodig.

In ECLI:NL:RBROT:2025:3614 verzoekt de moeder een verklaring voor recht dat zij de nalatenschap heeft verworpen dan wel voor zover zij zuiver zou hebben aanvaard, haar ex artikel 4:194a lid 1 BW te machtigen om alsnog beneficiair te aanvaarden. De kantonrechter oordeelt dat de moeder de nalatenschap in juli 2024 rechtsgeldig heeft verworpen. Zij heeft de nalatenschap niet zuiver aanvaard door op 8 juli 2024 de echtelijke woning te verkopen. Als dit al gezien moet worden als een daad van zuivere aanvaarding als bedoeld in artikel 4:192 lid 1 BW, dan was dat op dat moment niet genoeg voor een zuivere aanvaarding. De zoon had namelijk in juni 2024 de nalatenschap beneficiair aanvaard. Omdat de moeder op dat moment nog geen keuze had gemaakt, werd ze hierdoor geacht de nalatenschap ook beneficiair te hebben aanvaard, tenzij zij binnen drie maanden alsnog zuiver zou aanvaarden of verwerpen (artikel 4:192 lid 4 BW). De moeder kon op dat moment de nalatenschap alleen nog maar op een formele manier zuiver aanvaarden, namelijk door het afleggen van een daartoe strekkende verklaring ter griffie van de rechtbank (laatste zin van artikel 4:192 lid 4 BW in samenhang met artikel 4:192 lid 1 BW). Vast staat dat de moeder dit niet heeft gedaan. De moeder heeft juist in juli 2024 ter griffie een verklaring afgelegd dat zij de nalatenschap wilde verwerpen. Dit is gedaan binnen drie maanden na de beneficiaire aanvaarding door de zoon, zodat deze verwerping rechtsgeldig is. Op verzoek van bijzondere curator is de wettelijke termijn van drie maanden waarbinnen de nalatenschap namens de dochter beneficiair moest worden aanvaard of verworpen, verlengd tot oktober 2024, artikel 4:193 lid 1 BW. Van een verdere verlenging blijkt niet. De bijzondere curator heeft voor het geval komt vast te staan dat de moeder de nalatenschap rechtsgeldig heeft verworpen een machtiging gevraagd om de nalatenschap namens de minderjarige dochter te verwerpen. Omdat de dochter ten tijde van deze beslissing meerderjarig is, kan deze machtiging niet meer gegeven worden. De bijzondere curator is niet-ontvankelijk verklaard in dit verzoek.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3613

Zaaknummer: 11301613 VZ VERZ 24-8032

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt omvang nalatenschappen, legitimaire massa en legitieme portie vast en veroordeelt executeurs tot meewerken aan leveren maatschapsaandeel van de beide erflaters aan de voortzettende zoon.

Eiser sub 1, gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 zijn broers, en gezamenlijk de kinderen van hun ouders. Eiseres sub 2 is de echtgenote van eiser sub 1. Vader en moeder waren in algehele gemeenschap van goederen gehuwd. Vader, moeder, gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 hebben sinds 1989 een kwekerij en een planten- en bloemenhandel gedreven. In de loop der tijd hebben meerdere personele mutaties plaatsgevonden, waaronder de toetreding van moeder en de uittreding van gedaagde sub 2. De personele mutaties en de wijzigingen in de winstverdeling hebben in de loop der tijd geleid tot (herziene) opeenvolgende maatschapscontracten. Na het overlijden van moeder heeft vader de maatschap met gedaagde sub 1 voortgezet. Moeder heeft bij testament eiser sub 1, gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 ieder voor hun legitieme portie tot erfgenaam benoemd, en vader voor het resterend gedeelte; verder heeft zij bij OBV de goederen aan vader toegedeeld en aan de kinderen een niet-opeisbare vordering. Samengevat heeft vader in zijn testament eiser sub 1 tot enig erfgenaam van zijn nalatenschap benoemd en gedaagden sub 1 en 2 onterfd. Verder heeft vader legaten ten laste van eiser sub 1 gemaakt en eiser sub 1 en diens echtgenote eiseres sub 2 tot executeurs/afwikkelingsbewindvoerders benoemd. De uitspraak beslaat 18 pagina's. In de procedure worden over en weer een groot aantal vorderingen ingesteld, die uiteindelijk eerder een feitelijk dan een fundamenteel karakter hebben. Interessant zijn vooral de overwegingen van de rechtbank die aan de daadwerkelijke inhoudelijke behandeling voorafgaan, waarvan enkele hierna (verkort) worden weergegeven. De rechtbank stelt bij haar beoordeling voorop dat in elke civiele procedure als uitgangspunt geldt dat een procespartij haar stellingen voldoende kenbaar en duidelijk in haar processtukken moet laten verwoorden door haar advocaat. Dit brengt met zich dat een procespartij niet kan volstaan met een enkele verwijzing naar de door hem in het geding gebrachte stukken, maar dat hij concreet dient aan te geven welke stellingen hij op basis van die stukken inneemt en waar die stellingen in de stukken steun vinden of onderbouwd worden. In deze zaak wordt in het bijzonder door de executeurs veelvuldig verwezen naar in het geding gebrachte stukken (producties), terwijl in de

processtukken zelf niet wordt toegelicht wat daaruit valt af te leiden, laat staan welke relevantie die stukken hebben voor de betrokken stellingen. Dit alles brengt met zich dat de rechtbank slechts kan beslissen op die geschilpunten die als zodanig in de processtukken zijn benoemd, dan wel ter zitting aan de orde zijn geweest en waarover een voldragen partijdebat heeft plaatsgevonden. Na deze inleiding stelt de rechtbank vast dat de vorderingen over en weer betrekking hebben op de afwikkeling van de nalatenschappen van vader en moeder. De gepresenteerde geschilpunten zijn (grotendeels) onlosmakelijk verbonden met de definitieve financiële afwikkeling van beide nalatenschappen. Over de omvang en samenstelling van beide nalatenschappen zijn partijen sterk verdeeld. Uitsluitend een van de gedaagden heeft een uitgewerkt voorstel voor de berekening van de legitieme in het geding gebracht. De daarin gepresenteerde becijfering is op onderdelen door de executeurs bestreden, en nauwelijks voorzien van onderliggende stukken ter onderbouwing. De door de executeurs in het geding gebrachte boedelbeschrijvingen zijn op onderdelen onderwerp van geschil en evenmin van onderliggende stukken voorzien. Tot slot constateert de rechtbank dat niet is gebleken van enig document waarin vader ná het overlijden van moeder tezamen met de kinderen de aanspraken van eiser sub 1, en gedaagden sub 1 en 2 op de nalatenschap van moeder heeft vastgesteld. Aldus is ook niet vast komen te staan wat de omvang is van hun vorderingen op vader uit hoofde van het langstlevende testament van moeder. Dit alles leidt ertoe dat partijen en de rechtbank in de onderhavige procedure zijn aangewezen op een door ieder van partijen op eigen wijze vormgegeven reconstructie van de omvang en samenstelling van beide nalatenschappen. Dit verdraagt zich niet met de inzet van de over en weer ingestelde vorderingen die in essentie gericht zijn op en nopen tot een nauwkeurige becijfering van de aanspraken van alle partijen in beide nalatenschappen, hetzij in de positie van legitimaris hetzij in die van erfgenaam. Om de rechtbank in staat te stellen tot een verantwoorde beoordeling ligt het, zoals hiervoor al is overwogen, op de weg van partijen om voldoende gemotiveerde feitelijke stellingen te betrekken en deze zo veel mogelijk van een deugdelijke schriftelijke onderbouwing te voorzien. Voor zover dat niet het geval is, heeft het partijdebat (dus) niet de nodige helderheid opgeleverd en is de rechtbank niet in staat (gesteld) tot een adequaat en beargumenteerd oordeel te komen. In die gevallen zal reeds daarom aan bewijslevering niet worden toegekomen. Na dit alles stelt de rechtbank dat de kern van het geschil is de beantwoording van de vraag of het aandeel van vader en moeder in de maatschap in de afwikkeling van de nalatenschappen betrokken moet worden. De executeurs hebben deze vraag bevestigend beantwoord, gedaagde sub 1 ontkennend. Vaststaat dat vader aan een conceptakte, die tot doel had het aandeel van vader en moeder in de maatschap aan gedaagde sub 1 over te dragen, geen uitvoering heeft gegeven. Tot het passeren van de (definitieve) akte door de notaris is het bij leven van vader niet meer gekomen. Daaruit concludeert de rechtbank met de executeurs dat het aandeel van zowel vader als moeder in de afwikkeling

van de nalatenschap van vader moet worden betrokken. De executeurs hebben echter niet gemotiveerd weersproken dat vader tezamen met gedaagde sub 1 meerdere keren bij de notaris is geweest en dat deze bezoeken hebben geleid tot de conceptakte. Dat concept is gedetailleerd, bevat inhoudelijk geen 'losse eindjes' en is geheel in lijn met schrifturen uit 2016 waarin consistent en zonder enig voorbehoud door vader, moeder en gedaagde sub 1 is afgesproken dat gedaagde sub 1 de onderneming zou voortzetten zonder daarvoor een vergoeding aan vader en moeder als uittredende vennoten verschuldigd te zijn. Dat de conceptakte niet (langer) overeenstemde met de wil van vader is tegen deze achtergrond door de executeurs onvoldoende aannemelijk gemaakt. De rechtbank volgt de executeurs ook niet in hun stelling dat de overeenkomst uit 2016 is vervallen omdat niet aan de voorwaarden van artikel 7:177 BW is voldaan. Daarvoor dient allereerst vast komen te staan dat de overeenkomst (1) een schenking aan gedaagde sub 1 bevat en (2) dat deze de strekking had om pas na overlijden van vader te worden uitgevoerd. Op beide punten hebben de executeurs onvoldoende invulling gegeven aan de op hen rustende stelplicht. Vervolgens gaat de rechtbank in op de vele over en weer ingestelde vorderingen, stelt de aanspraken van partijen op beide nalatenschappen vast, waaronder de aan gedaagden toekomende legitieme portie in de nalatenschap van vader. Ook stelt de rechtbank de omvang van de nalatenschap(en) en de legitimaire massa vast en worden de executeurs veroordeeld tot medewerking aan het passeren van akte gericht op overdracht van het aandeel van vader en moeder in de maatschap aan voortzettende gedaagde 1.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:2357

Zaaknummer: C/15/344305 / HA ZA 23-526

Rechters: A.C. Haverkate, J.S. Reid en M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van curator in nalatenschap erflater tot terugbetaling van door erflater uitgeleende gelden wordt toegewezen.

In deze Arubaanse zaak was erflater directeur van X BV, de werkgever van gedaagde. De curator in de nalatenschap van erflater vordert van gedaagde terugbetaling van een door erflater in privé aan gedaagde uitgeleend bedrag. Tussen partijen staat niet ter discussie dat gedaagde geld heeft geleend van erflater en dat gedaagde het geleende bedrag niet aan erflater heeft terugbetaald. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat hij dat ook niet hoeft te doen, omdat hij zijn schuld aan (inmiddels: de nalatenschap van) erflater kan verrekenen met de vordering die hij op erflater heeft. De curator heeft zich op het standpunt gesteld dat het verweer van gedaagde moet worden gepasseerd, omdat de verrekenvordering van gedaagde niet eenvoudig kan worden vastgesteld (vgl. artikel 6:136 BWA). Het gerecht oordeelt, daargelaten of artikel 6:136 BWA in dit geval van toepassing is (vgl. artikel 53 lid 3Fw), dat het verweer van gedaagde niet opgaat. Gedaagde stelt een vordering op erflater te hebben en heeft ter onderbouwing van de verrichte werkzaamheden een groot aantal ordners ingebracht. Als al ergens in die stukken staat dat de werkzaamheden van gedaagde buiten het bereik vielen van zijn werkzaamheden uit arbeidsovereenkomst of overeenkomst van opdracht, geldt dat het niet de taak is van het gerecht om uit een grote hoeveelheid producties precies die pagina's te destilleren die het standpunt van gedaagde onderschrijven. Gedaagde heeft in ieder geval niet duidelijk gemaakt waar in de grote stapel producties het gerecht kan lezen dat de stellingen van gedaagde kloppen. Het had op de weg van gedaagde gelegen dit wel te doen. Voor zover gedaagde nog heeft gesteld dat uit de handelwijze van erflater blijkt dat hij het eens was met de verrekening door gedaagde, ziet gedaagde een aantal dingen over het hoofd. Nog afgezien van het feit dat het in deze procedure op de weg ligt van gedaagde om zijn verrekeningsverweer voldoende handen en voeten te geven, heeft gedaagde op geen enkele manier onderbouwd dat hij zich ten opzichte van erflater ooit heeft beroepen op verrekening. Hoe het gerecht dan conclusies zou moeten verbinden aan het handelen van erflater na het (gestelde) beroep op verrekening door gedaagde, heeft gedaagde niet duidelijk gemaakt. Daarbij komt dat erflater anders dan gedaagde in zijn conclusie van dupliek lijkt te suggereren dat hij zijn vordering uit hoofde van de geldlening niet kon verrekenen met het salaris dat X BV aan gedaagde moest betalen, of de vergoeding die X BV in verband met de overeenkomst

van opdracht aan gedaagde moest betalen. Verrekening is immers alleen mogelijk als het gaat om twee tegenover elkaar staande prestaties. Erflater kon dus zijn privévordering niet wegstrepen tegen een betalingsverplichting van X BV.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 05-02-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:47

Zaaknummer: AUA202400485 AR

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter waarbij loon is toegekend aan de door het hof benoemde bewindvoerder over het bezwaard vermogen omdat in strijd is gehandeld met instructies van het hof.

De in 2013 overleden erflater was in gemeenschap van goederen gehuwd met X/moeder. In zijn testament heeft hij moeder als bezwaard erfgenaam en zijn twee dochters (belanghebbenden 1 en 2) als verwachters aangewezen. In 2022 heeft de kantonrechter het verzoek van belanghebbende 1 om moeder te ontslaan uit haar verplichtingen als bewaarder en een bewindvoerder te benoemen afgewezen. In appèl heeft het hof in 2023 over het bezwaarde vermogen behorende tot de nalatenschap van erflater een bewindvoerder benoemd, met als uurtarief € 200 exclusief btw (€ 242 inclusief 21% btw). Hierbij heeft het hof bepaald dat de bewindvoerder de door moeder opgestelde notariële boedelbeschrijving alsmede de beslissingen in die uitspraak en de tussenbeslissing van de kantonrechter als startpunt dient te nemen, waarbij rekening gehouden dient te worden met de bevoegdheden van moeder die uit het testament voortvloeien en dat moeder zo min mogelijk hinder dient te ondervinden van het bewind, nu de doelstelling van het bewind is tot een correcte administratie te komen zonder inperking van de aan moeder krachtens het testament en de wet toekomende bevoegdheden. In de bestreden beschikking heeft de kantonrechter op verzoek van de bewindvoerder hem gemachtigd om zijn nota ad € 7.744 uit de nalatenschap van erflater te voldoen. De kantonrechter heeft belanghebbende 1 bericht dat aan de bewindvoerder opdracht is verstrekt om een boedelbeschrijving op te maken. Kort en goed verzoekt moeder in beroep te beslissen dat de nota van de bewindvoerder ad € 7.744 niet akkoord is en het aan de bewindvoerder toekomende loon op nihil wordt gesteld, althans op een zodanig bedrag als het hof juist acht. Moeder is het niet eens met de beschikking omdat het hof niet zonder nadere motivering een van artikel 4:159 BW afwijkende regeling rond de beloning had mogen vaststellen. Ook heeft de bewindvoerder volgens haar in strijd gehandeld met de instructie van het hof. Het hof verwijst naar de overwegingen in de uitspraak waarbij de bewindvoerder werd benoemd en stelt vast dat de bewindvoerder een eerder door moeder gemaakte boedelbeschrijving had moeten actualiseren. De bewindvoerder heeft enkel een boedelbeschrijving op basis van een (onjuist) model beschermingsbewind en executele

overgelegd, zonder nadere onderbouwing. Het hof concludeert dat de bewindvoerder de instructies van het hof niet heeft uitgevoerd. De bewindvoerder had met het hof overleg moeten voeren op het moment dat de kantonrechter een andere opdracht dan het hof heeft gegeven, dan wel opnieuw in contact moeten treden met de kantonrechter om het verschil in opdrachten te bespreken. Dat de bewindvoerder dit niet heeft gedaan en zelf aan de slag is gegaan en daardoor alle bankafschriften vanaf 2013 digitaal heeft verwerkt, terwijl hij moest uitgaan van de stand van zaken per (begin) 2020 (en dus ca zeven jaar tevergeefs digitaal heeft verwerkt), rechtvaardigt niet dat hij deze uren in rekening kan brengen. Ook de door hem opgestelde boedelbeschrijving voldoet niet aan wat het hof heeft opgedragen omdat er daarin onder meer van wordt uitgegaan dat het gehele vermogen van moeder onder bewind staat, terwijl alleen het bezwaarde vermogen van moeder uit de nalatenschap van erflater onder bewind staat. Het hof acht het hoger beroep gegrond en vernietigt de beschikking, zodat de bewindvoerder zijn nota van € 7.740 niet uit het bezwaarde vermogen van de nalatenschap van erflater aan zichzelf kan voldoen. Het hof kan geen beslissing nemen over de hoogte van het loon van de bewindvoerder omdat hij zijn opdracht niet goed heeft uitgevoerd. Het hof stelt het loon ook niet op nihil, omdat de bewindvoerder wel werkzaamheden heeft verricht. Het hof geeft partijen mee om in de lopende procedure bij de kantonrechter het loonverzoek van de bewindvoerder aan de orde te stellen. Ter verduidelijking van de eerder gegeven beschikking en ten behoeve van de verdere gang van zaken wenst het hof te benadrukken dat het hof wel bevoegd was en is om een van artikel 4:159 BW afwijkende regeling vast te stellen. Artikel 3:221 lid 3 BW geeft immers de rechter (in dit geval het hof) de bevoegdheid om de beloning – in afwijking van artikel 4:159 BW – op grond van ‘bijzondere omstandigheden’ anders te regelen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:154

Zaaknummer: 200.343.815_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.I.M.W. Bartelds en R.L.G. Kraaijvanger

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht verleent conform verzoek ex artikel 3:174 lid 1 BWA machtiging aan drie van de verzoekers om het nalatenschapsperceel te verkopen conform de reeds gesloten overeenkomst.

In een langdurig onverdeeld gebleven Arubaanse nalatenschap verzoeken enkele verzoekers – mede als gemachtigden van circa 180 volmachtgevers – o.m. om een perceel grond aan te merken als een langdurig onverdeelde gemeenschap als bedoeld in artikel 3:200a van het BWA en dit perceel in eigendom toe te kennen aan drie van de verzoekers onder de verplichting het perceel te verkopen en te leveren aan koper X voor de geboden prijs van Afl. 1.150.000 of aan een derde als de verkoop aan koper geen doorgang vindt. Het gerecht is van oordeel dat toepassing van artikel 3:174 lid 1 BWA (waarop verzoekers c.s. hun verzoek mede baseren) meer op zijn plaats is dan toepassing van artikel 3:200a e.v. BW waar het verzoek primair op is gebaseerd. Het overgrote deel van de deelgenoten is immers bekend en heeft ingestemd met het verzoek. Bovendien is het de intentie van verzoekers om het perceel te verkopen, en niet om het zelf in gebruik te nemen. Naar het oordeel van het gerecht is in dit geval sprake van een ‘gewichtige reden’ als bedoeld in artikel 3:174 lid 1 BWA. Toewijzing van het verzoek leidt er immers toe dat het perceel kan worden verkocht, waarmee een langdurige onverdeeldheid wordt beëindigd en het perceel kan worden ontwikkeld. Bovendien is voor die verkoop dan niet de medewerking van een zeer groot aantal deelgenoten nodig. De koopprijs die met koper X is afgesproken lijkt redelijk en niet nadelig voor de deelgenoten die niet in deze procedure zijn verschenen. Daarom worden de drie bedoeld verzoekers gemachtigd om het perceel aan koper X te verkopen voor de overeengekomen verkoopprijs van Afl. 1.150.000. Daarbij wordt als voorwaarde gesteld dat de verkoop binnen een periode van twee jaar plaatsvindt. Voor het geval de verkoop aan koper X onverhoopt niet doorgaat, zal een machtiging worden verleend aan de drie verzoekers om (binnen een periode van drie jaar) het perceel te verkopen aan een derde voor dezelfde verkoopprijs van Afl. 1.150.000.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 29-01-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:61

Zaaknummer: AUA202302781

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de berekening van de legitieme portie gaat het hof in op de waarde van vermogensbestanddelen en de opgestelde taxatierapporten met als conclusie dat het oordeel in eerste aanleg wordt bevestigd.

Kort en goed draait deze zaak om de vaststelling van de legitieme portie van appellant in de nalatenschap van zijn in 2012 overleden moeder. In eerste aanleg (ERF 2020-0163) is de broer en enig erfgenaam (geïntimeerde) veroordeeld tot het betalen van circa € 101.000, en zijn diens reconventionele vorderingen afgewezen. Thans vordert appellant dat de legitieme portie op circa € 204.000 wordt vastgesteld. In dat kader gaat het hof in op de waarde van diverse vermogensbestanddelen, waaronder een bedrijfspand en woonhuis en een deskundigenrapport over de waarde van die panden. Zowel de grieven van appellant als de incidentele grieven van geïntimeerde worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3913

Zaaknummer: 200.283.872/01

Rechters: P.S. Bakker, O.E. Mulder en M. Weissink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter is bevoegd om te oordelen over artikel 4:29- en 4:30 BW-aanspraken en deze procedure wordt ingeleid met een verzoekschrift.

Nadat de kantonrechter in eerste aanleg een zaak over medewerking tot vestiging van een AWR-vruchtgebruik van artikel 4:29 en 4:30 BW naar de rechtbank had verwezen (ERF 2022-0265) is cassatie in het belang der wet ingesteld (ERF 2024-0612). Thans oordeelt de Hoge Raad dat de artikelen 4:29 lid 1 en 4:30 lid 1 BW niet bepalen bij welke rechter medewerking aan de vestiging van het vruchtgebruik kan worden afgedwongen. Wel is duidelijk dat de beslissing over een aantal andere, met het verzorgingsvruchtgebruik verband houdende kwesties echter uitdrukkelijk aan de kantonrechter is opgedragen. Het strookt met deze uitdrukkelijk in de wet geregelde gevallen en past in het stelsel van afdeling 2 van titel 3 van Boek 4 BW om aan te nemen dat de kantonrechter ook de aangewezen rechter is om de rechthebbende op verzoek van de echtgenoot te veroordelen om mee te werken aan de vestiging van het vruchtgebruik. Aldus staat de echtgenoot ook voor het afdwingen van bedoelde medewerking een laagdrempelige rechtsgang ter beschikking. Vervolgens overweegt de Hoge Raad dat, nu de wetgever voor de beslissingen over het vruchtgebruik die met zoveel woorden aan de kantonrechter zijn opgedragen, de verzoekschriftprocedure heeft voorgeschreven, dit ook moet worden aangenomen voor de procedure tot medewerking aan het vestigen van een verzorgingsvruchtgebruik.

Instantie: Hoge Raad**Datum uitspraak:** 04-04-2025**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:511**Zaaknummer:** 24/03451**Rechters:** M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, F.J.P. Lock, F.R. Salomons en G.C. Makkink**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

De rechtbank ziet geen aanleiding om af te wijken van de clause in erflaters testament dat de vordering van zijn kind (stiefkind langstlevende) twee jaar na erflaters overlijden opeisbaar is en wijst tevens het verzoek af om een betalingsregeling vast te stellen.

De in 2021 overleden erflater heeft in zijn testament zijn echtgenote (gedaagde), hun gezamenlijke minderjarige zoon (1) en een zoon (eiser) uit een eerdere relatie tot erfgenamen benoemd, de wettelijke verdeling van toepassing verklaard en bepaald dat de vorderingen van eiser twee jaar na zijn overlijden opeisbaar is. Tevens is gedaagde benoemd tot executeur; zij heeft haar benoeming geaccepteerd. Het erfdeel van zoon 1 is onder bewind gesteld en gedaagde is daarover tot bewindvoerder benoemd. In augustus 2023 heeft eiser gedaagde in gebreke gesteld en gesommeerd om uiterlijk 28 augustus 2023 een bedrag van € 191.858 te voldoen. Gedaagde heeft niet betaald waarna eiser verlot heeft gevraagd en gekregen om beslag te leggen op een pand. Kort en goed erkent gedaagde de opeisbaarheidsbepaling in het testament, maar stelt zij dat de opeisbaarheid in de huidige en veranderde omstandigheden niet de bedoeling is geweest van erflater; waarmee zij met name de ten opzichte van het testeren gewijzigde financiële situatie en sterk verminderde liquide middelen op het oog heeft. De rechtbank verwijst naar artikel 4:46 BW en de wijze waarop die uitlegregel moet worden toegepast en verwerpt de stelling van gedaagde. Het is onduidelijk of erflater bij het opstellen van de bepaling over de opeisbaarheid van de vordering van eiser heeft gedacht aan de toekomstige situatie dat er onvoldoende liquide middelen aanwezig zouden zijn om de vordering te voldoen. Uit de bewoordingen en de bedoeling van deze bepaling blijkt in ieder geval niet dat deze alleen is geschreven voor de situatie dat gedaagde de vordering kan voldoen uit liquide middelen. Daarvoor zijn verder ook geen aanwijzingen. Uit het testament in zijn geheel valt op te maken dat erflater de wens had gedaagde en zijn kinderen alle drie verzorgd achter te laten. Onbetwist staat vast dat de vordering van eiser kan worden voldaan als het pand wordt verkocht.

Het volgende geschilpunt waar de rechtbank zich over buigt, is de waarde van de bestanddelen van de nalatenschap en daarmee de hoogte van de vorderingen. In dat kader valt op dat de rechtbank de door gedaagde opgevoerde schuld in verband met een te verwachten

belastingaanslag vanwege door erflater geërfd en niet eerder opgegeven vermogen afwijst. Met eiser is de rechtbank van oordeel dat geen rekening dient te worden gehouden met een belastingaanslag omdat er geen belastingaanslag is. In 2014 is een beroep gedaan op de inkeerregeling en daarop is geen bericht gekomen van de belastingdienst over een belastingaanslag. Weliswaar is op zich aannemelijk dat belasting verschuldigd is, maar gezien het tijdsverloop van tien jaar is op dit moment niet duidelijk dat de belastingdienst die zal incasseren. Gedaagde wil geen navraag doen bij de belastingdienst, omdat zij geen 'slapende honden wakker wil maken'. De rechtbank acht het daarom in de onderlinge verhouding tussen partijen naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar om rekening te houden met deze post. Verder geeft de rechtbank te kennen een deskundige te willen benoemen ter zake van de waarde van het pand en stelt partijen in de gelegenheid zich hierover uit te laten. Tot slot wijst de rechtbank het verzoek van gedaagde af dat zij pas hoeft te betalen na verkoop van het pand, oftewel dat de rechtbank een betalingsregeling treft. In dat kader overweegt de rechtbank dat niet per se nodig is dat dit verzoek wordt gedaan volgens de verzoekschriftenprocedure. Niets staat eraan in de weg dat de rechter die beslist over een vordering tot betaling van een erfdeel ook op dit verzoek beslist. De rechtbank verwijst naar de bevoegdheid van artikel 4:5 BW en stelt dat het belang van gedaagde niet zwaarder weegt dan het belang van eiser bij zo snel mogelijke betaling van de vordering ineens. Gedaagde stelt dat zij het pand moet verkopen om de vordering van eiser te kunnen voldoen. Zij verliest dan de inkomsten uit verhuur die zij nodig heeft voor de levensonderhoud van zichzelf. Eiser heeft van zijn kant belang bij betaling ineens omdat hij met het geld zijn schulden kan aflossen en zelfstandige woonruimte voor hemzelf en zijn kinderen kan bekostigen. Naar het oordeel van de rechtbank doet het belang van eiser niet onder voor het belang van gedaagde. De waarde van de nalatenschap van erflater wordt (ongeacht de precieze uitkomst van de taxatie) voor een groot deel gevormd door de waarde van het pand en het is daarom aannemelijk dat gedaagde het pand moet verkopen om uit de verkoopopbrengst de vordering te voldoen. Gedaagde heeft de verkoop echter geheel in eigen hand. Zij kan zelfstandig bepalen wanneer het pand te koop wordt gezet en welk bod zij accepteert. Zodoende heeft zij de tijd waarbinnen het pand wordt verkocht grotendeels in eigen hand.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 27-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:8826

Zaaknummer: C/13/746066 / HA ZA 24-113

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eisers zijn ontvankelijk in hun vordering hoewel gedaagden niet in hun hoedanigheid van vereffenaars zijn gedagvaard en die vereffening niet in de weg staat aan toewijzing van een vordering tot vergoeden herstelkosten van gebreken van verkochte woning.

Erflater was met gedaagde 1, zijn ex-partner, eigenaar van een tweetal aangrenzende woningen. De drie gedaagden hebben die verkocht aan eisers. Eisers vorderen vergoeding van de herstelkosten van enkele ontdekte gebreken op grond van non-conformiteit althans dwaling. Erflater heeft de beneficiair aanvaardende gedaagden 2 en 3 (zijn kinderen) als erfgenamen achtergelaten. In deze zaak spelen twee erfrechtelijke kwesties. Gedaagde 2 en 3 stellen dat eisers niet-ontvankelijk zijn omdat zij ten onrechte in privé en niet in hun hoedanigheid van vereffenaar zijn gedagvaard. Volgens de rechtbank slaagt dit verweer niet. Niet ter discussie staat dat de vereffening van de nalatenschap nog niet is afgerond en gedaagden 2 en 3 in hun hoedanigheid van vereffenaar moeten worden gedagvaard. Hoewel dat niet uitdrukkelijk in de dagvaarding is vermeld, hebben gedaagden 2 en 3 kunnen en moeten begrijpen dat zij in die hoedanigheid zijn gedagvaard omdat zij werden aangesproken als verkopers van de woningen die (gedeeltelijk) tot de nalatenschap van hun vader behoorden en is gesteld noch gebleken dat gedaagden 2 en 3 door deze weglating in hun belangen zijn geschaad. Zij hebben immers inhoudelijk verweer gevoerd tegen de vorderingen. Ook meent de rechtbank dat de beneficiaire aanvaarding c.q. vereffening niet aan toewijzing van de vorderingen in de weg staat. Juist is dat een schuldeiser van de nalatenschap zich tijdens de vereffening in beginsel niet kan verhalen op het eigen vermogen van de erfgenamen die de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard en zijn vordering niet op goederen van de nalatenschap ten uitvoer kan leggen. Op grond van artikel 4:223 lid 2 BW kan de schuldeiser tijdens de vereffening echter wel zijn vorderingsrecht bij vonnis laten vaststellen. De rechtbank merkt de vorderingen van eisers als zodanig aan. De rechtbank is – anders dan gedaagden 2 en 3 – van oordeel dat op basis van die bepaling ook veroordelingen tegen hen kunnen worden toegewezen, met dien verstande dat die pas tegen hen ten uitvoer kunnen worden gelegd als de vereffening is afgerond. Die veroordelingen kunnen dan niet ten uitvoer worden gelegd als blijkt dat de nalatenschap negatief is.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3457

Zaaknummer: C/10/684014 / HA ZA 24-698

Rechters: B.J.M.P. Cremers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank ziet met het oog op de goede procesorde in de gewisselde aktes over de benoeming van een nieuwe deskundige en de eiswijziging, aanleiding om een nieuwe mondelinge behandeling te plannen.

In de zaak die eerder aan bod kwam in ERF 2025-0144 ziet de rechtbank met het oog op de goede procesorde in de recente aktes over de benoeming van een nieuwe deskundige en de eiswijziging aanleiding om een nieuwe mondelinge behandeling te plannen. Doel van de mondelinge behandeling is om met partijen te spreken over de verschillende mogelijke routes voor het vervolg van deze procedure, zowel in de situatie dat de eiswijziging wordt toegestaan als in de situatie dat die niet wordt toegestaan. De rechtbank ziet voorts aanleiding om gedaagden op grond van artikel 22 Rv te bevelen dat zij hun stelling dat twee van hen hun bedrijven alleen lonend kunnen exploiteren indien zij alle aan eisers toebehorende onverdeelde aandelen in de percelen overnemen nader onderbouwen aan de hand van bescheiden. Ook zullen gedaagden inzicht moeten geven in de financierbaarheid van de door hen gewenste overname van onverdeelde aandelen in de percelen, dus welke prijs de twee gedaagden in staat zijn voor de percelen te betalen ervan uitgaande dat de voortzetting van hun bedrijven nog juist lonend blijft.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:2167

Zaaknummer: C/13/713418 / HA ZA 22-120

Rechters: M. Singeling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Net als de rechtbank wijst het hof alle vorderingen/grieven van geïntimeerden die zien op de overname van het agrarisch bedrijf van erflater af, met name omdat de legitieme te laat is ingeroepen en er is vrijgesteld van de inbreng van giften.

Partijen zijn broers en zus. Hun vader (erflater) is overleden op 15 december 2012; hun moeder (erflaatster) op 12 november 2016. Erflater heeft zijn kinderen en erflaatster als zijn erfgenamen achtergelaten. Hij heeft in zijn testament tussen hen een ouderlijke boedelverdeling gemaakt. Erflaatster heeft haar kinderen als haar erfgenamen achtergelaten. Zowel erflater als erflaatster heeft in zijn resp. haar testament hun kinderen vrijgesteld van de verplichting giften in te brengen in de nalatenschap. In 1993 is de 71 jaar oude erflater eigenaar geworden van een boerderij en een melkveebedrijf waarvan hij het gebruik en genot (exclusief het woonhuis) en het melkquotum heeft ingebracht in een maatschap die hij op 1 januari 1993 met geïntimeerde 1 was aangegaan. Deze maatschap is op 31 december 1993 ontbonden waarna geïntimeerde 1 het melkveebedrijf alleen heeft voortgezet. Vervolgens heeft erflater op 11 november 1994 de boerderij verkocht en geleverd aan geïntimeerde 1. Op 27 december 2017 heeft appellant 2 aanspraak gemaakt op een som ineens van artikel 4:36 BW en op 30 oktober 2021 op zijn legitieme portie in de beide nalatenschappen. Appellant 1 heeft op 3 november 2021 aanspraak gemaakt op zijn legitieme portie in de nalatenschap van erflaatster. Geïntimeerden 1 en 2 hebben appellanten 1 en 2 gedagvaard en hebben in eerste aanleg gevorderd een verklaring voor recht dat alle erfgenamen de nalatenschappen zuiver hebben aanvaard en vaststelling van omvang en verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Appellanten hebben ieder een groot aantal bijna gelijklopende vorderingen ingesteld. De rechtbank heeft de vorderingen van appellanten afgewezen en die van geïntimeerden voor een belangrijk deel toegewezen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. In grote lijnen oordeelt het hof dat appellanten 1 en 2 als erfgenamen van erflater gebonden zijn aan de afspraken die deze heeft gemaakt (artikel 6:249 BW) en dat zij geen belang meer hebben bij hun veronderstelling dat deze afspraken giften behelzen. Zij hebben niet tijdig aanspraak gemaakt op de legitieme portie in de nalatenschap van hun vader en erflater heeft bepaald dat giften niet hoeven te worden ingebracht in zijn nalatenschap. Zo hoeven geïntimeerden geen aanvullende stukken over te leggen omdat zij daarbij allen belang zouden hebben als tijdig de

legitieme portie was ingeroepen, falen de grieven dat de maatschap niet rechtsgeldig is opgezegd en dat een verkeerde peildatum is gehanteerd bij de beëindiging van de maatschap. Hetzelfde geldt voor de grieven of de overnamesom wel correct is berekend; ook deze grief faalt bij gebrek aan belang nu de aanspraak op de legitieme portie te laat is gemaakt en giften niet hoeven te worden ingebracht. Bij de overdracht van de boerderij was geen toestemming ex artikel 1:88 BW vereist omdat erflater en erflaatster daar op dat moment al niet meer woonden. Appellanten 1 en 2 hebben niet aangetoond dat in onder meer de inbreng in de maatschap een gift besloten lag, laat staan dat het specifiek gaat om giften van erflaatster aan geïntimeerde 1 zodat een en ander niet relevant is voor de legitieme portie in erflaatsters nalatenschap. Op de som ineens had appellant 2 uiterlijk op 15 september 2013 aanspraak moeten maken, maar dat heeft hij pas op 27 december 2017 gedaan. Hij heeft dus geen aanspraak op een som ineens.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:1937

Zaaknummer: 200.337.257

Rechters: J.H. Lieber, J.U.M. van der Werff en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter honoreert het eigen verzoek tot ontslag door de vervangend executeur, benoemt een nieuwe vervangend executeur aan wie hij in verband met onvoorziene omstandigheden in afwijking van het testament wel loon toekent.

De in 2024 overleden erflater heeft haar twee kinderen (verzoekster en belanghebbende) tezamen met haar vooroverleden partner tot erfgenaam benoemd. De partner was tevens tot executeur benoemd waarbij de kantonrechter bevoegd was een vervanger te benoemen. Bij beschikking van juli 2024 is verzoekster tot vervangend executeur benoemd. In september 2024 heeft verzoekster zelf ontslag verzocht als executeur met de benoeming van een door haar aangeduide professionele opvolgend executeur. Belanghebbende verzet zich tegen dit verzoek en de door verzoekster aangedragen opvolgend executeur. De kantonrechter verwijst naar de parlementaire geschiedenis en stelt dat een verzoek tot ontslag op eigen verzoek altijd moet worden gehonoreerd. De kantonrechter gaat voorbij aan het voorstel van belanghebbende om hem tot opvolgend executeur te benoemen. Uit hetgeen verzoekster en belanghebbende ter zitting naar voren hebben gebracht, volgt dat de onderlinge familieverhoudingen zodanig verstoord zijn, dat de kantonrechter het wenselijk acht dat een neutrale, professionele executeur benoemd wordt. Aangezien belanghebbende geen inhoudelijke bezwaren heeft geuit tegen de door verzoekster voorgestelde benoeming, gaat de kantonrechter over tot de benoeming zoals verzocht. Volgens de kantonrechter is sprake van onvoorziene omstandigheden zodat voorbij kan worden gegaan aan de testamentaire bepaling dat de executeur geen recht heeft op loon.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:1948

Zaaknummer: 11309131 OV VERZ 24-3935 (E)

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek toe tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van de vermoedelijk (overleden) biologische vader van de verzoeker.

De rechtbank wijst het verzoek toe van de man tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van zijn vermoedelijk (overleden) biologische vader. De rechtbank is van oordeel dat voldoende is komen vast te staan dat X de verwekker van de man is. De man heeft meerdere verklaringen overgelegd waaruit blijkt dat de personen in de naaste kring van de man en zijn moeder verklaren dat X de vader is. Er is bij hen geen enkele twijfel over het vaderschap van X. Ook voor de moeder staat dit buiten kijf. Verder heeft de man gesteld dat X als vader genoemd staat op zijn geboortekaartje, dat hij in de documenten van de Raad voor de Kinderbescherming en de gecertificeerde instelling genoemd is als vader en destijds ook in die hoedanigheid in de procedures rondom deze verzoeken is gehoord.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:1957

Zaaknummer: C/02/427744 / FA RK 24-4832

Rechters: De Beer De Beer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procedure verklaring voor recht wie erfgenaam is, is geen verzoekschrift- maar dagvaardingsprocedure.

Verzoeker verzoekt om voor recht te verklaren dat het testament van de overledene zo moet worden begrepen dat verzoeker ten tijde van het overlijden van de overledene, zijn partner, met haar samenwoonde en derhalve haar enig erfgenaam is, kosten rechtens. De rechtbank stelt dat verzoeker een verkeerd processtuk heeft gebruikt omdat op grond van artikel 261 lid 2 Rv gedingen namelijk slechts aanhangig worden gemaakt door middel van een verzoekschrift, als dit uit de wet voortvloeit. Uit de wet vloeit niet voort dat een zaak ter verkrijging van een verklaring voor recht met een verzoekschrift moet worden ingeleid. In artikel 3:302 BW staat dat de rechter op vordering van een bij een rechtsverhouding betrokken persoon een verklaring van recht omtrent die rechtsverhouding uit, zodat het geding ingeleid had moeten worden met een dagvaarding, artikel 78 Rv. De rechtbank stelt verzoeker in de gelegenheid om de belanghebbenden alsnog met een exploit door de deurwaarder te laten oproepen, artikel 45 Rv. Ook mag verzoeker zijn stellingen aanpassen aan de regels die gelden voor die procedure, artikel 69 Rv.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4010

Zaaknummer: C/10/694644 / HA RK 25-155

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt omvang opgerente OBV-vorderingen en verdeling nalatenschap vast waarbij ook het lot bepaalt wie sommige goederen krijgt toebedeeld.

Eiseres en de vier gedaagden zijn broers en zussen en de kinderen van hun resp. in 2018 en 2023 overleden vader en moeder. Vader had een OBV-testament krachtens welke de vordering van de kinderen op hun moeder opeisbaar werd bij haar overlijden. Partijen vorderen over en weer (vaststelling van) de verdeling van de nalatenschap van moeder. De rechtbank stelt de waarde en omvang van de activa en passiva, omvang van de opgerente OBV-vorderingen vast en bepaalt dat partijen in overleg moeten treden met betrekking tot de verdeling van een aantal zaken zoals trouwringen, fotoalbums en sieraden en dat bij gebreke aan resultaat het lot moet bepalen aan wie welke goederen toekomen. De overige goederen worden ook verdeeld door de rechtbank die zich goed kan voorstellen dat het voor twee van de gedaagden moeilijk verteerbaar is geweest dat zij geen rol hebben gespeeld bij de beslissing om (tijdens leven) het huis van moeder te ontruimen. Datzelfde geldt voor het feit dat veel spullen in die periode verloren zijn geraakt. Ook is goed te begrijpen dat in die periode de onderlinge verstandhouding tussen partijen, die daarvoor al niet optimaal was, verder is verslechterd. Desondanks is de rechtbank van oordeel dat deze kwestie los moet worden gezien van de verdeling van de nalatenschap van de moeder. Vast staat dat de woning van de moeder is ontruimd in de periode tussen haar verhuizing en haar overlijden. Dat de hiermee gemoeid zijnde kosten door haarzelf zijn betaald, is op zichzelf niet onrechtmatig jegens de moeder. Hieraan doet niet af, dat eiseres hierbij op eigen initiatief zou hebben gehandeld en gedaagden hierin niet zou hebben betrokken. De kosten zijn terecht door moeder zelf gedragen. Dit hoeft in het kader van de verdeling van haar nalatenschap niet te worden gecorrigeerd of gecompenseerd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:3211

Zaaknummer: C/15/354737 / HA ZA 24-403

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter acht gezien de bewaartermijn van bankafschriften spoedeisend belang aanwezig en verplicht de langstlevende – tevens executeur – met een dwangsom als prikkel ook inzage te verschaffen in de bankafschriften over de periode van 5 jaar voorafgaand aan het overlijden.

Erflater is in 2019 overleden. In zijn testament heeft hij een van zijn twee dochters X (eiseres/legitimaris) uitgesloten als erfgenaam, en zij heeft in 2022 haar legitieme portie ingeroepen. De andere dochter is in 2023 overleden met achterlating van één erfgenaam, haar nog minderjarige zoon. Zijn echtgenote, gedaagde Y, is tot executeur benoemd. De notaris van X heeft Y in 2022 verzocht om op de voet van artikel 4:78 BW alle gegevens te verstrekken die de legitimaris nodig heeft voor de berekening van haar legitieme portie. Y heeft daarop diverse stukken verstrekt waaronder de aangifte IB 2019. In januari 2023 heeft die notaris aan Y verzocht om alle bankafschriften van de afgelopen vijf jaren te verstrekken, Y heeft hier niet op gereageerd. Vervolgens is in januari 2024 de legitimaris (gedaagde partij) onder meer verzocht nog diverse gegevens te verstrekken, waaronder bankafschriften van de in de aangifte genoemde bankrekeningen. Y heeft in maart 2024 diverse gegevens verstrekt en informatie gedeeld met de legitimaris en verder bericht dat de inboedel geen noemenswaardige waarde vertegenwoordigde en dat er geen auto was; ook was geen sprake van (genoemde) giften. Vervolgens zijn weer stukken verstrekt, maar geeft Y ook aan dat dit niet alle gevraagde stukken zijn: zo ontbreken stukken waartoe geen belang bestaat. In geschil is de reikwijdte van artikel 4:78 BW. De voorzieningenrechter acht in verband met de door de banken in acht genomen bewaartermijn van bankafschriften, spoedeisend belang aanwezig. De voorzieningenrechter wijst inzage in de bankrekening, die uitsluitend op naam van Y staat, af. Verder overweegt de voorzieningenrechter dat de informatieverplichting van artikel 4:78 BW niet zo ver gaat dat een legitimaris zonder meer aanspraak kan maken op het verkrijgen van inzicht in het vermogensverloop van erflater in de jaren voorafgaand aan diens overlijden. X moet echter wel in de gelegenheid worden gesteld na te gaan of en tot welk bedrag giften zijn gedaan die van belang zijn voor de vaststelling van de legitimaire massa en daaropvolgend voor de berekening van de legitieme portie. Daarbij kan het van belang zijn inzage in en afschrift te verkrijgen van bankafschriften van rekeningen die (mede) op naam staan van

erflater. Dit betekent dat X er onder omstandigheden recht op en belang bij heeft om aan de hand van die rekeningafschriften na te gaan of er door erflater andere giften zijn gedaan dan die al bij de legitimaris bekend zijn. Hoe ver de informatieplicht uit artikel 4:78 BW reikt en welke stukken die omvat, moet per geval worden beoordeeld. De voorzieningenrechter is van oordeel dat legitimaris X, gelet op de omstandigheden van het geval in onderlinge samenhang bezien, redenen heeft om niet zonder meer af te gaan op de juistheid van de mededeling van Y van maart 2024 dat er geen andere giften zijn dan die welke reeds bij legitimaris bekend zijn. X heeft daarom recht op en belang bij inzage in en afschrift van de bankafschriften van de bankrekeningen die (mede) op naam staan van erflater, en dat dit de periode van 5 jaar voor het overlijden beslaat. Medebepalend voor dit oordeel is dat bij X volgens de voorzieningenrechter begrijpelijke argwaan is ontstaan door een aantal onjuiste mededelingen en de waardefluctuaties die blijken uit de eveneens overgelegde aangiften IB over de jaren 2016-2019. Oplegging van een dwangsom als prikkel tot nakoming van dit vonnis is aangewezen. De hoogte van de dwangsom wordt gematigd en er is een maximum aan de te verbeuren dwangsommen gesteld. De gevraagde machtiging ex artikel 3:299 BW wordt afgewezen omdat Y heeft aangegeven dat als zij daartoe zou worden veroordeeld, zij mee zou werken aan de uitvoering daarvan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:6003

Zaaknummer: C/09/680575 / KG ZA 25-154

Rechters: H.J. Vetter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voordat over de ontvankelijkheid van de door de weduwe ingediende schadeclaim kan worden geoordeeld wil het hof nadere informatie over de situatie van de nalatenschap.

Erflater A heeft een perceel landbouwgrond gekocht als belegging dat in 2006 aan hem is geleverd door middel van een volmacht. Appellant X was de notaris die de leveringsakte heeft gepasseerd. Geïntimeerde B is de weduwe van A en zij stelt dat notaris X zijn zorgplicht als notaris heeft verzaakt bij de levering van de landbouwgrond. Volgens B is X aansprakelijk voor schade. Het hof kan nog niet beoordelen of dat het geval is, omdat eerst moet worden onderzocht of B ontvankelijk is in haar vorderingen, in welk kader het hof B in de gelegenheid stelt nadere informatie geven over de situatie met betrekking tot de nalatenschap van A.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:977

Zaaknummer: 200.339.696_01

Rechters: M. van Ham, Z.D. van Heesen-Laclé en H.F.P. van Gastel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens de rechtbank zijn de executeurs die niet tevens afwikkelingsbewindvoerder zijn, ten onrechte betrokken in deze verdelingsprocedure en heeft eiser ten onrechte gebruikgemaakt van artikel 53 Rv en dient hij al zijn mede-erfgenamen afzonderlijk in de procedure te betrekken.

Het gaat in deze zaak – kort gezegd – om de vraag of eiser nog een schuld had aan erflater die bij de afwikkeling van de nalatenschap van erflater betrokken dient te worden, op de wijze als bedoeld in artikel 4:228 lid 1 BW. De rechtbank gaat in dit tussenvonnissen eerst in op een aantal procedurele aspecten. De rechtbank heeft de indruk dat partijen in deze zaak uitgaan van verkeerde veronderstellingen met betrekking tot de taak van de door erflater benoemde executeurs (gedaagden B en C). Erflater heeft B en C benoemd tot executeur waarbij de rechtbank uit de gebezigde formulering afleidt dat erflater beide executeurs alleen de taken heeft toebedeeld die genoemd worden in artikel 4:144 lid 1 BW. Deze taken zijn het beheer van de nalatenschap en de betaling van de schulden van de nalatenschap. De rechtbank stelt kort gezegd vast dat B en C niet tot afwikkelingsbewindvoerders zijn benoemd en dat voor hen dus geen taak is weggelegd bij de verdeling van de nalatenschap waar de schuldtoerekening ex artikel 4:228 lid 1 BW onderdeel van is. Volgens de rechtbank is het dus de vraag of A in zijn vordering voor zover deze gericht is tegen B en C in hun hoedanigheid van executeur niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat uit stukken blijkt dat de executeurs hun taak hebben volbracht. Ter voorkoming van een verrassingsbeslissing stelt de rechtbank partijen in de gelegenheid zich hierover uit te laten. Verder stelt de rechtbank vast dat A er in zijn dagvaarding voor heeft gekozen zijn mede-erfgenamen op de wijze van artikel 53 Rv te dagvaarden, namelijk door hen gezamenlijk via een van de door erflater benoemde executeurs te dagvaarden, zonder hen verder bij naam aan te duiden. De rechtbank vindt dat dit in deze zaak niet kan, omdat artikel 53 Rv niet bedoeld is voor een vordering van een erfgenaam die betrekking heeft op de verdeling van de nalatenschap. De rechtbank leidt uit de wetsgeschiedenis af dat de makkelijke manier van dagvaarding van gezamenlijke erfgenamen volgens artikel 53 Rv, bedoeld is om het schuldeisers van de nalatenschap niet te moeilijk te maken. Zo'n schuldeiser kan volgens artikel 53 Rv volstaan met één dagvaarding, waarin hij zowel de executeur als de gezamenlijke

erfgenamen in rechte betreft. A is echter geen schuldeiser van de nalatenschap, maar hoogstens (indien de verschenen gedaagde partijen in het gelijk worden gesteld) schuldenaar. A gebruikt dus met artikel 53 Rv een wetsbepaling die niet voor hem bedoeld is. A dient daarom iedere mede-erfgenaam afzonderlijk in deze procedure te betrekken.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:1390

Zaaknummer: C/17/194697/ HA ZA 24-83

Rechters: P.R. Tjallema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Diverse procedures inzake verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBROT:2025:3616 benoemt de rechtbank op verzoek van de zoon van erflater een vereffenaar. De zoon is samen met zijn moeder/echtgenote van erflater en zijn zus erfgenaam en hij heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. Uit de toelichting en de stukken blijkt dat de nalatenschap complex is en dat van de zoon niet kan worden geleverd zelf te vereffenen. Er is dan ook belang bij het benoemen van een professioneel vereffenaar mede omdat namens de belanghebbenden moeder en zus wordt ingestemd met het verzoek.

In ECLI:NL:RBROT:2022:9729 zijn de goederen van de beide kinderen/erfgenamen van erflater onder bewind gesteld. De bewindvoerder heeft namens het ene kind de nalatenschap beneficiair aanvaard en verzoekt thans de benoeming van een vereffenaar. De rechtbank wijst het verzoek toe mede omdat de bewindvoerder over de goederen van het andere kind en dit kind in de ingediende referteverklaring hebben laten weten dat zij zich allebei niet verzetten tegen de benoeming van een vereffenaar in de nalatenschap van erflater. De rechtbank ziet gelet hierop voldoende grond om een vereffenaar te benoemen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:4003 wordt het verzoek van de schuldeiser tot benoeming op grond van artikel 4:204 lid 1 onder a BW van een vereffenaar toegewezen. Volgens de rechtbank staat vast dat verzoekster belanghebbende is omdat zij schuldeiser is van de nalatenschap. Ook staat vast dat de nalatenschap niet door een executeur wordt beheerd en laten de erfgenamen die bekend zijn, de nalatenschap geheel of ten dele onbeheerd. Verzoekster heeft ook voldoende toegelicht dat zij er een belang bij heeft als een vereffenaar wordt benoemd, omdat de nalatenschap op dit moment niet beheerd wordt, omdat zij de tot de nalatenschap behorende woonruimte op grond verwijderd moet worden uit de door verzoekster beheerde jachthaven. De op grond van artikel 4:206 lid 1 BW – voor zover bekend – opgeroepen belanghebbenden hebben niet gereageerd.

Het verzoek tot benoeming van een vereffenaar in ECLI:NL:RBROT:2025:4004 verwijst de rechtbank in verband met de laatste woonplaats van overledene de zaak naar de rechtbank Zeeland-West-Brabant, locatie Breda, omdat zij niet bevoegd is kennis te nemen van het

verzoekschrift.

In ECLI:NL:RBROT:2025:4006 wordt het op artikel 4:204 lid 1 onder a BW gebaseerde verzoek toegewezen omdat verzoekster nog € 155 te vorderen heeft van overledene en overledene niet voorkomt in het boedelregister, zodat de nalatenschap van de overledene niet onder voorrecht van boedelbeschrijving is aanvaard. Verder is niet bekend of er erfgenamen zijn. De overledene heeft niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt, zodat op grond van de wet beoordeeld moet worden wie zijn erfgenamen zijn. De overledene was ongehuwd, niet geregistreerd als partner en heeft geen kinderen achtergelaten. Volgens de BRP is de moeder van de overledene op 6 maart 2020 overleden en had zij geen andere kinderen. De vader van de overledene komt niet voor in de BRP. Het is gelet hierop op dit moment niet bekend of er erfgenamen zijn. Daarvoor is nader onderzoek noodzakelijk. De nalatenschap wordt op dit moment niet beheerd en bevat volgens verzoekster een voldoende positief saldo om de vordering te voldoen. Er is dus een belang om een vereffenaar te benoemen die tot taak heeft om de nalatenschap te beheren en voor zover mogelijk de schulden van een nalatenschap te voldoen. Een vereffenaar heeft verder ook als taak om een erfgenamenonderzoek te verrichten naar de nog onbekende erfgenamen van de overledene (artikel 4:225 lid 1 BW), zodat er voldoende belang is om een vereffenaar te benoemen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:4007 heeft erflater zijn echtgenote (verzoekster) en hun twee kinderen (belanghebbenden 1 en 2) tot zijn erfgenamen benoemd. Zij hebben alle drie de nalatenschap beneficiair aanvaard. Het verzoek van verzoekster tot benoeming van een vereffenaar wordt toegewezen. Zij heeft voldoende toegelicht dat zij er een belang bij heeft als een vereffenaar wordt benoemd, omdat verzoekster en de andere erfgenamen over onvoldoende kennis en kunde beschikken om de nalatenschap (verder) te vereffenen. De nalatenschap van de overledene is negatief. De nalatenschap bevat een onderneming en verschillende vorderingen van en op deze onderneming. Ook kent de nalatenschap verschillende schuldeisers, waaronder de belanghebbenden sub 1 en 2 alsmede de Belastingdienst waardoor het vereffenen complex is. Belanghebbenden hebben ingestemd met het verzoek. Er is daarnaast geen executeur of boedelnotaris. Gelet hierop en omdat verzoekster afziet van een mondelinge behandeling, besluit de rechtbank om zonder mondelinge behandeling uitspraak te doen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:4008 wordt de vereffenaar ex artikel 4:203 lid 1 onder b BW benoemd op verzoek van de hypotheccair schuldeiser in een nalatenschap die door de erfgenamen van erflater beneficiair is aanvaard. Verzoekster heeft een vordering op de nalatenschap en niet is gebleken dat erfgenamen tot vereffening zijn overgegaan, want de schuld die de overledene aan verzoekster heeft, is niet voldaan. Er is voorts een betalingsachterstand ontstaan in de hypotheekbetalingen. Daaruit volgt voldoende dat de belanghebbenden in ernstige mate

tekortschieten in de vervulling van hun verplichtingen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3616

Zaaknummer: C/10/695876 / HA RK 25-224

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vorderingen tot huurvoortzetting na overlijden.

In deze zaak wordt het verzoek tot huurvoortzetting afgewezen omdat eisers (zoon en schoondochter) van de overledene het bestaan van een duurzame en wederkerige gemeenschappelijke huishouding onvoldoende hebben onderbouwd. De kantonrechter is van oordeel dat niet is gebleken dat eisers de intentie hadden om ook op de langere termijn bij (schoon)vader te blijven wonen. Uit de stukken volgt namelijk dat het samenwonen van meet af aan een eenzijdig zorgkarakter had waarbij eisers de zorg voor hun ouder wordende (schoon)vader op zich namen en (schoon)vader enkel op momenten te hulp schoot om de dochter van eisers uit school te halen. Eisers hebben zelf gesteld dat zij bij hun (schoon)vader gingen wonen om hem de nodige hulp en bijstand te kunnen verlenen in verband met zijn verslechterende medische situatie. Ook is niet gebleken van een gemeenschappelijke huishouding in financiële zin. Bovendien is geen huisvestingsvergunning overgelegd en is de stelling van de verhuurder dat eisers deze ook niet over zullen kunnen leggen omdat hun inkomen (veel) te hoog is, zeer aannemelijk. Dat betekent dat zij niet vallen onder de doelgroep die in aanmerking komt voor sociale huur en daarmee ook niet onder de categorie van woningzoekenden die in aanmerking kunnen komen voor een huisvestingsvergunning.

De in 2024 overleden erflaatster huurde in zaak ECLI:NL:RBLIM:2025:3010 sinds 2004 een woning van verhuurder. Gedaagde sub 2 is haar zoon en staat sinds mei 2024 ingeschreven op dit adres. Nadat de verhuurder in november 2024 van het overlijden vernam, heeft hij de erven van erflaatster (gedaagden sub 1) bericht dat gedaagde sub 2 geen medehuurder was en geen aanspraak kon maken op huurvoortzetting. De kantonrechter gaat eerst in op het toetsingskader bij kortgedingprocedures en geeft aan dat hij inziet dat een ontruiming grote gevolgen zal hebben voor gedaagde sub 2 en zijn kinderen. De kantonrechter beoordeelt de vordering binnen het wettelijke kader waarbij vaststaat dat gedaagde sub 2 geen medehuurder was en dat hij geen vordering heeft ingesteld tot voortzetting van de huur binnen zes maanden na het overlijden van zijn moeder ingevolge artikel 7:268 lid 2 BW. Gedaagde sub 2 is dus geen huurder en ook overige erfgenamen hebben geen titel om in de woning te verblijven. De woning dient daarom ontruimd te worden en ook de betalingsachterstand moet worden voldaan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:3808

Zaaknummer: 11343266 \ CV EXPL 24-3317

Rechters: A.E. Merkus

Wetsartikelen: